

DUHOVNO OBRAZOVANJE

DUHOVNO OBRAZOVANJE

koje počinje pre rođenja

O. M. Ajvanhov



BEOGRAD
2019.

Naslov originala:
Une éducation qui commence avant la naissance

© Copyright na prevod za Srbiju:
Editions Prosveta SA

Izdavači:
Babun, Beograd
Editions Prosveta SA, Fréjus, France

Prevela
Ivana Živković

Lektura
Goran Bojić

Štampa
Zuhra, Beograd
Tiraž 1000

ISBN 978-86-80792-19-4

SADRŽAJ

- I Najpre podučiti roditelje 7
- II Obrazovanje koje počinje pre rođenja 13
- III Plan za budućnost čovečanstva 29
- IV Bavite se svojom decom 39
- V Jedno novo razumevanje majčinske ljubavi 47
- VI Čarobna reč 63
- VII Nikada ne ostavljati dete dokonim 71
- VIII Pripremati decu za život odraslih ljudi 81
- IX Sačuvati kod dece osećaj za čudesno 89
- X Ljubav bez slabosti 97
- XI Vaspitanje i obrazovanje 111
- Navodi iz biblije 136
- Napomene 137

I
NAJPRE PODUČITI RODITELJE

I

Možda se neki od vas pitaju zašto se ja, u svojevremenu pedagoški, veoma retko bavim vaspitanjem i obrazovanjem dece. Svi pedagozi se bave decom, a ja ne, ja predstavljam izuzetak. Zašto? Zato što mislim da treba krenuti od obrazovanja roditelja.

Ne verujem ni u jednu pedagošku teoriju, verujem samo u način života roditelja pre i posle rođenja dece. Eto zato nikada nisam hteo mnogo da govorim o vaspitanju dece. Ako roditelji ne čine ništa da sami sebe prosvete, kako će da vaspitavaju decu? Roditeljima se govori o obrazovanju dece kao da su oni potpuno spremni za to; od trenutka kada imaju decu, smatra se da su spremni. Naprotiv, veoma često oni to nisu, i oni su ti koje treba najpre uputiti i koje treba učiti kako da se ponašaju da bi povoljno uticali na svoju decu.

Ali pošto ljudi ne poznaju moj način razmišljanja, ovako me kritikuju: „Pedagog? Koješta! On nije pedagog on nikada ne govori o obrazovanju dece!“ Tako kažu zato što nisu ra-

zumeli moju tačku gledišta. Dokle god roditelji nisu kako treba, možemo koliko god hoćemo da im obrazložimo najbolje pedagoške principe, to ničemu neće služiti, i čak, ako hoće da primene pojmove koje nisu razumeli, naneće mnogo štete svojoj deci.

Koliko ljudi koji žele da imaju decu uopšte ne razmišlja o tome da li ispunjavaju uslove za to: da li su dobrog zdravstvenog stanja, da li imaju materijalne uslove da ih odgajaju, a naročito o tome da li imaju neophodne osobine da bi bili dobar primer svojoj deci, da bi im ulili sigurnost, utehu u svim životnim okolnostima! Oni ne misle na to. Oni rađaju decu, a ta deca će odrasti sama, prepuštena sebi, snalaziće se kako umeju, a jednoga dana će ona imati decu koja će živeti u jadnim uslovima kao i njihovi roditelji.

Uvek sam iznenađen kad vidim tolike mladiće i devojke koji žele da se venčaju ne razmišljajući o pripremanju za njihovu buduću ulogu očeva i majki. Kada sretnem izvesne mlade žene koje su u drugom stanju, zaista mi pada na pamet... da dete nosi drugo dete! Vidim to na njihovom licu: dete. Šta biste očekivali da iz toga dobijete? Bolje je nemati decu ako za to nismo spremni, inače, uveravam vas, skupo ćemo to platiti.

Reći ćete: „Pripremiti se... ali kako se pripremiti?“ Pripremiti se, to znači imati misli, osećanja, stav koji će u porodicu privući izuzetna bića.

Da, inicijacijska nauka podučava da se određeno dete ne rađa slučajno u nekoj porodici: svesno ili nesvesno – a najčešće nesvesno – roditelji su ti koji ga privlače.¹ Zbog toga oni treba svesno da privuku anđele, božanstva. Jer roditelji mogu da biraju decu. To je ono što većina ne zna.

Treba, dakle, sve sagledati ispočetka, a početak je začće dece. Roditelji ne misle o tome da se za njega treba pripremati mesecima, godinama unapred, kao za sveti čin. Često se dete začne tokom jedne večeri bučne zabave pošto se mnogo pojelo i popilo mnogo alkohola. Eto takav trenutak oni biraju, ako se tu može govoriti o „biranju“! Mogli su da odluče da sačekaju trenutak mira, jasne svesti, trenutak kada među njima vlada istinski sklad. Ali ne, oni čekaju da budu pobuđeni alkoholom i da više ne znaju gde su; u tom divnom stanju dete biva začeto! Šta mislite, kakve elemente oni tada unose u njega? Dete koje dolazi na svet sa teretom takvih elemenata, samo je prva žrtva sopstvenih roditelja. Koga onda treba vaspitavati? Ja vam kažem: ne decu, nego roditelje.

Roditelji treba da postanu svesni svoje odgovornosti. Oni nemaju pravo da prizivaju duhove da se inkarniraju ako nisu sposobni da budu na visini zadatka. Viđam izvesne roditelje koji se ponašaju na tako neverovatan način, da ne mogu da se suzdržim a da ih ne pitam:

„Da li vi u stvari volite svoju decu?“ Oni su ogorčeni: „Kako? Da li volimo svoju decu! Pa naravno da ih volimo!“ – E pa ja u to ne verujem, jer kad biste ih voleli, promenili biste stav, počeli biste da u sebi ispravljate neke slabosti koje se veoma negativno odražavaju u njima. Vi ne ulažete nikakav napor, da li je to vaša ljubav?

Ja znam da je budućnost Bratstva u deci, ali bavim se roditeljima: želim da razumeju da ne treba da rađaju decu samo da bi išivali svoj nasledni nagon za produženjem života. Taj nagon naravno postoji, ali ga treba razumeti na duhovniji način; potrebno je da misao, duša i duh učestvuju u tom činu, da bi dete bilo povezano sa višim svetom.² U većini slučajeva ljudi se zadovoljavaju grubim ponašanjem: jedu, piju, razmnožavaju se kao životinje, nema ničeg duhovnog u njihovim postupcima. Ljubav tu ne igra nikakvu ulogu, bitno je uživanje, i to uživanje koje traje nekoliko minuta, a potom će za njega plaćati celog života i prinudiće svoju decu da i ona plaćaju.

Želeli biste da se brinem o deci? Ne, prvo ću se baviti vama, i baveći se vama, posredno se bavim decom koju već imate i onom koju ćete imati jednog dana.

II
OBRAZOVANJE KOJE POČINJE
PRE ROĐENJA

II

Kada žele dete, većina ljudi zamišlja da je jedino što mogu da urade to da fizički obave ono što treba; sve ostalo, konstitucija deteta, njegov karakter, sposobnosti, vrline, mane, zavise od slučaja, ili od Božje volje o kojoj nemaju baš preciznu predstavu. Kako su ipak čuli za zakone nasleđa, oni pretpostavljaju da će dete fizički i moralno ličiti na svoje roditelje, na babe i dede, na nekog strica ili tetku. Ali ne razmišljaju o tome da učine nešto da poboljšaju tu sličnost, ni da, na neki opšti način, biraju šta će to dete da bude. Upravo tu se varaju; roditelji mogu da utiču na dete koje će doći da se utelovi u njihovoj porodici.

Roditelji treba da se pripremaju da bi mogli da privuku neku uzvišenu dušu, jer jedan viši entitet može da prihvati da se inkarnira samo kod roditelja koji su već postigli izvesan stepen čistote i ovladavanja sobom. Za taj entitet nije važno da uđe u neku bogatu ili slavnu porodicu; on čak ponekad više voli skromne porodice, gde mu neće sve biti lako dostupno, on ima

potrebu da od porodice u kojoj će se inkarnirati primi nasleđe koje neće sputavati duhovni rad zbog kojeg je odlučio da dođe na zemlju. Veoma malo muškaraca i žena ima neophodne kvalitete za utelovljenje velikih duhova, i zato je zemlja nastanjena tolikim običnim ljudima, bolesnima, prestupnicima, i sličnim mediokritetima, umesto da na njoj žive božanstva.

Učenje Univerzalnog belog bratstva, dakle, uči muškarca i ženu u kakvom duhovnom stanju, u kakvoj čistoti treba da se pripremaju za začecje deteta, birajući čak trenutak začecja prema najboljem uticaju planeta. Kako su ljudska bića mogla da se spuste tako nisko da prepuste slučaju tako važan događaj: začecje deteta? Upravo tada treba tražiti pomoć neba, prisustvo anđela da bi mogao da se privuče neki snažni i svetli duh koji će biti dobročinitelj čovečanstva. Naprotiv, tada se pribegava alkoholu ili ko zna čemu, a muškarac se često u tom trenutku ponaša kao životinja: nasilan je prema svojoj ženi koja onda počinje prema njemu da gaji osećanja prezira, odvratnosti, osvete... Zašto se čudimo ako se potom izrodi neko čudovište?

* * *

Ali razmotrimo detaljnije to pitanje začecja.

Da bi dete došlo na svet, potrebno je da otac preda seme majci, i da majka to seme odgaji do

sazrevanja. Može se dalje reći da je otac stvaralac a majka oblikotvorac. To seme koje otac daje je njegova suštastvenost u zgusnutom stanju. Sve što je on doživeo, sve što je video, izražava se tu, u tom semenu. Dakle, u zavisnosti od načina života, otac daje seme boljeg ili lošijeg kvaliteta.

Često sam vam objašnjavao kako se čitav naš način života upisuje, utiskuje u nama, u hromozomima naših ćelija. Svaka ćelija ima pamćenje. Ničemu ne služi pretvaranje pred drugima da smo ljubazni, poštteni, darežljivi: ono što mislimo i osećamo u svojoj savesti se utiskuje u nama i prenosi nasleđem sa generacije na generaciju.³ I ako su se utisnule bolesti, poroci, kada se oni prenesu detetu, izvolite tražite profesore, škole i lekare da biste izlečili dete! Ništa više ne možete učiniti, kasno je. Sve se prenosi, i ako se ne ispolji kod prvog deteta, onda će kod drugog, trećeg. Treba razumeti da je priroda verna i istinoljubiva.

Greška je, dakle, verovati da je ono što muškarac daje ženi u trenutku začeća uvek iste prirode. Ako čovek nikada nije radio na sebi da bi se oplemenio i pročistio, predaće ženi seme sasvim običnog bića ili čak kriminalca.

Uzmimo jedan primer: nećete ga možda smatrati baš pesničkim, ali biće bar jasan. Uloga česme je da kroz nju teče voda a ta voda

može biti prljava ili kristalno čista. Onaj koji u sebi gaji loše misli, loša osećanja, može da širi samo prljavu vodu, dok onaj koji neprestano radi za dobro, za svetlost, deli kristalno čistu, okrepljujuću vodu.

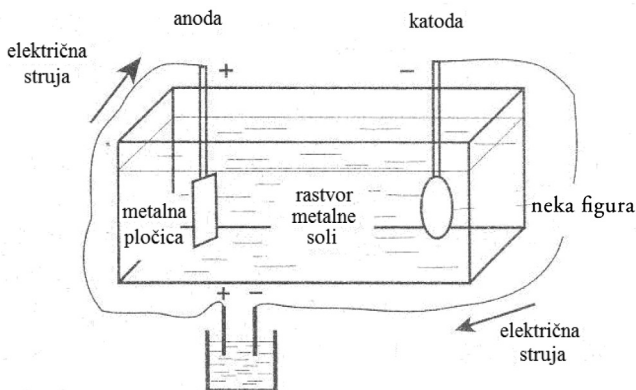
* * *

Kao što seme zasađeno u zemlju već nosi u sebi zapis onoga što će biti drvo ili cvet, tako seme koje otac predaje majci nosi u sebi nacrt onoga što će dete da bude, njegovih sposobnosti, nadarenosti, ili naprotiv, nedostataka i mana. Što se majke tiče, tokom devet meseci trudnoće ona obezbeđuje materijal koji će poslužiti ostvarenju tog nacrtu, i tu takođe mogu da vam otkrijem izuzetno zanimljive i važne stvari.

Za vreme devet meseci trudnoće majka ne radi samo na oblikovanju fizičkog tela deteta; nesvesno, ona radi i na klici koju joj je otac predao stvarajući povoljne ili nepovoljne uslove za razvoj različitih osobina koje se sadrže u toj klici. A kako ona radi? I ona treba da nadgleda svoje misli, osećanja, način života koji vodi. To zovem duhovnom galvanizacijom.

Počecu opisom hemijskog procesa galvanizacije koji u svojim duhovnim primenama može da izazove posledice od najveće važnosti za čitavo čovečanstvo.

Zarone se dve elektrode u rezervoar sa vodom u obliku kvadra koji je napunjen rastvorom soli metala: zlata, srebra, bakra i sl. Anoda, pozitivan pol, je pločica od istog metala kao i rastvor soli u rezervoaru. Katoda, negativan pol, je kalup od gutaperke¹ obložen grafitom koji predstavlja neku figuru: novčić, medalju... Uz pomoć metalne žice, povezuju se dve elektrode sa dva pola baterije i uključuje se struja. Metal iz rezervoara se taloži na katodi, dok anoda rastvarajući se, obnavlja tečni rastvor. Malo-pomalo, kalup se prekriva tankim slojem metala iz rastvora i dobija se, po želji, figura prevučena zlatom, srebrom ili bakrom.



¹ Vrsta smole slična kaučuku koja služi za izradu izolacionih materijala.

Ako posmatrate prirodu, zaključićete da je fenomen galvanizacije svuda prisutan. Na primer u svemiru, naša planeta Zemlja, koja prima brojne uticaje ostalih nebeskih tela, predstavlja negativni pol, katodu, ženski princip; a Sunce, to jest nebo i zvezde predstavljaju pozitivan pol, anodu, muški princip. Između Zemlje i Sunca (ili neke druge zvezde, vrši se razmena, pošto postoji neprekidan protok između njih. Ta dva pola su uronjena u kosmički rastvor: eter, univerzalni fluid kojim su obavijena i u kome se kupaju sva nebeska tela.

Pretpostavimo potom da na zemlju, katodu, postavimo neki kalup, neku semenku na primer; ta semenka je, dakle, uronjena u kosmički rastvor, i kada naiđe struja koju Bog odašilje, ona stvara fenomen galvanizacije: materije sadržane u rastvoru počinju da se talože na semenki, dok anoda (sunce ili neka druga zvezda) obnavlja rastvor shodno rastu semenke. Svaka semenka posađena u zemlji privlači iz etra u kome se kupaju sve elemente koji odgovaraju njenoj prirodi. Ti elementi se talože na semenki, i tako se ona razvija, u skladu sa česticama koje je privukla.

Taj fenomen galvanizacije se pojavljuje i kod trudne žene, jer i ona nosi u sebi seme, elektrode i rastvor. Seme je živa klica koju je otac postavio u njenu utrobu, katoda. To seme

je slika: ponekad slika pijanice, kriminalca ili sasvim obične osobe, ponekad slika genija, sveca. Čim neka žena ostane u drugom stanju, između njenog mozga (anode) i klice teče određena struja. Mozak je u stvari povezan sa baterijom: izvorom kosmičke svesti, Bogom, od koga potiče ta struja koja potom teče od mozga do embriona. Najzad, rastvor je majčina krv u koju su uronjene anoda (mozak) i katoda (materica), jer krv jednako kupu sve organe i sve ćelije; njome su obloženi svi organi i sve ćelije: zlato, srebro, bakar, itd.

Anoda, glava, snabdeva, dakle, metal (misli) koje će obnoviti krv. Klica može biti divna, ali ako majka u svojoj glavi ima olovne misli (simbolično govoreći), neka se ne čudi ako se kasnije njeno dete rodi obavijeno olovom, to jest ako je dete sa nedostatkom, pesimistično, bolešljivo. Treba razumeti da je klica samo kalup, i čak i ako priznamo da taj kalup predstavlja divno lice, ako se potom reprodukuje u lošem metalu medalja gubi svoju vrednost.

Pretpostavimo da neka majka koja poznaje zakone galvanizacije odluči da ih primeni da bi donela dete na svet. Čim je primila seme u svoju utrobu (katoda), ona postavlja u svoju glavu (anodu) zlatnu pločicu, to jest najuzvišnije misli i osećanja. Cirkulacija se uspostavlja i krv koja protiče telom donosi klici taj vredni

metal. Dete raste, obavijeno tim zlatnim omo-
tačem, i kada se rodi, ono je snažno, lepo, ple-
menito, sposobno da pobedi teškoće, bolesti i
sve loše uticaje.

Većina majki ne može da pretpostavi koliki
uticaj ima njihovo unutrašnje stanje na dete
koje oni upravo nose; kada se ono rodi one će
početi da se staraju o njemu, obezbeđujući mu
učitelje, profesore, itd. Ne, kada se dete rodi,
već je kasno, njegova sudbina je već određena!
Nikakav pedagog, nikakav profesor ne može da
preobrazi dete kada su sadržaji koje je primio u
majčinoj utrobi niže prirode.

Jedan učitelj, profesor, mogu puno da učine,
ali za obrazovanje deteta. Oni ne mogu da pro-
mene njegovu suštinsku prirodu. Ako je suštin-
ska priroda deteta poremećena, koliko god se
trudili da mu damo najbolje učitelje, ono se
neće promeniti. Kakav god da je postupak ko-
jim utičete na olovo, ono ostaje olovo; možete
ga glačati, glancati, obrađivati da bi sijalo, ne-
koliko minuta kasnije ono će ponovo potamne-
ti, jer to je olovo. Treba napraviti dete od zlata
a ne od olova. Jer čak i ako ono bude živelo
u najgorim okolnostima, takvo dete će ostati
neiskvareno jer njegova suština je čista.

Sada razumete koliko je značajno da žena
ima svetle misli u glavi. Zahvaljujući njenim
mislama, klica koja raste u njoj će svakoga

dana upijati čiste i dragocene materije i tako će se iz nje jednoga dana roditi neki značajni umetnik, prosvećeni naučnik, svetac, božji izaslanik. Majka može da učini čuda zato što poseduje ključ životnih sila.

Moja majka mi je pričala da je, kada je začela i dok me je nosila, mislila o tome da želi da me posveti služenju Boga. Čak se priča da je pop koji me je krstio bio toga dana toliko srećan da se prvi put u životu napio... a inače nikada nije pio! Potom je rekao da se napio zato što sam ja zasigurno dete drugačije od druge dece i izrekao je jedno proročanstvo u vezi sa mnom... ali to ne moram da vam otkrijem! Zatim sam odrastajući postao mali razbojnik: pričao sam vam kako sam krao jabuke od komšija i palio vatru u ambarima. Ali to nije dugo trajalo, jer ostaje seme koje se posadi duboko; drugi samo površno utiču na nas – načinom života, što nije dugotrajno.

Ali ne želim da vam kažem da sam izuzetno biće zato što me je majka posvetila Bogu. Deca se mogu posvetiti Bogu, ali mi ne znamo na koji stepen će oni biti postavljeni u hijerarhiji sluga. Majke to sigurno ne znaju, i ja ne verujem da je moja majka to znala. Dakle, činjenica da me je ona posvetila nebu, ne govori ništa o mom ličnom uzdizanju. Mnoge hrišćane su njihove majke tako posvetile, ali oni su ostali

u svojim crkvama bez mnogo napredovanja. Ono što je sigurno jeste da su njihovi roditelji zamolili da se u njima upali mala iskra. Ako se u nju duva, ona može da se pretvori u žar, ali jedna iskra nije ništa ako je ne hranite. Da bi porasla, treba joj dodavati drva, simbolično rečeno, i duvati u nju.

* * *

Poznata je činjenica da su mnoge žene tokom trudnoće žrtve čudnih želja, nekontrolisanih poriva koje do tada nikada nisu osetile; ali ono što se ne zna to je uzrok tih pojava, a ja ću vam ga otkriti. Trudnu ženu često posećuju zlonamerna bića koja kasnije žele da učestvuju u životu deteta; ona, dakle, navode majku da se ponaša tako da se galvanizacija u njoj obavlja u najvećem neredu, što će kasnije omogućiti tim entitetima da uđu u dete, da dolaze i odlaze iz njegove duše i da se kroz njega hrane. Moguće je veoma brzo postati svestan toga.

Obično me vole sva deca koja mi prilaze, ali dogodilo se dva ili tri puta da neka deca beže od mene i niko nije mogao da razume zašto. Ali ja sam razumeo, jer sve te životne pojave su za mene vrlo jasne. Roditelji su bili očajni, nesrećni, i bio sam prinuđen da objasnim majci: „Vidite, tokom trudnoće ste sigurno sebi dozvolili neke stvari i tako ste privukli entitete